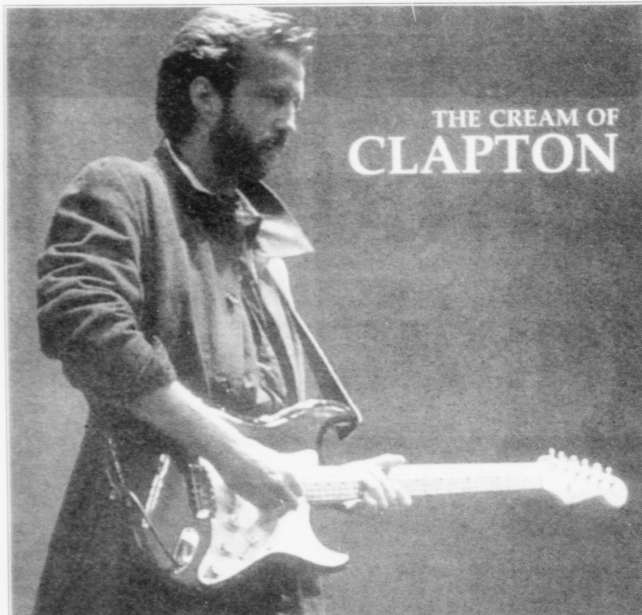

3 frá 3'aranum

FLØGUUMMÆLI

Niclas Johannesen ummælir

Clapton klassikkarar

Eric Clapton: The Cream of Clapton

„The Cream of Clapton“ er eitt eintak av tignaðarligari rocksögu. Enski guitarleikarin er still going strong – seinast við

popplagnum „Fathers Eyes“ og enski te-drekkarin er við tíðini vörðin eitt slag av rocklegendu, ið hevur yvirlivað allan lort.

Men tað vóru serliga seksti og sjevtíðirini, at Eric Clapton setti varðar eftir seg. Og tú sleppur at ganga alla gotuna við hes-

um savninum við nokrum av sterkastu lotunum hjá harra Slowhand.

Her verður byrjað við „Layla“, áðrenn hon bleiv lin í kongunum í MTV unplugged tíðliga í 90'unum. Vit eru afturi í 1970, og bólkurin, Clapton spældi við tá, hevði heitið Derek & the Dominos.

Áðrenn hetta hevði Clapton tó longu skrivað rocksögu við stóra trio-rock bólkinum Cream. Cream átti at verið tvungin decibel-undirvísing hjá einum hvørjum ungum guitarspælara. Her er „Strange Brew“, „Sunshine of your love“, „I Feel Free“, „White Room“ og „Badge“, sum Clapton skrivaði í 1969 saman við Beatles guitarleikaranum George Harrison.

Live upptøkan við Robert Johnson lagnum „Crossroads“ í 1968 inniheldur ikki bara fantastiskt guitarspæl – eisini bassleikarin Jack Bruce og trummuspælarin Ginger Baker taka við hesum lagnum rocktónleikin inn í eitt slag av jazz-forum, har improvisation drivir verk-

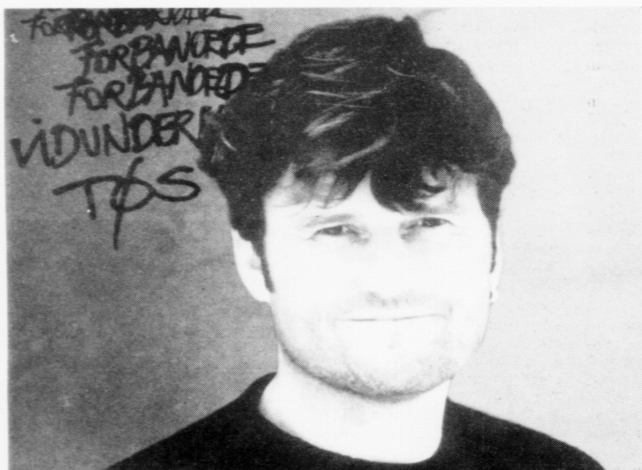
ið. Men undir øllum liggur tó tað, sum Clapton tó mest av øllum hevur: The blues! Bæði rodd og guitar-spæl hava hesa dyggu, dokku kensluna, sum fær bluesin framvegis at skyggja her 30 ár aftaná.

Sjevtíðirini vístu eisini, at Clapton var ikki bangin fyri at brúka góðar sangir hjá øðrum og gera teir til sínar egnu. „Cocaine“ hjá J.J. Cale er gott dømi. Flestu munnu í dag vísa til hetta sum ein Clapton sang. Enski guitarleikarin, sum sjálvur var um at ganga av verðini í narkomismýtslu, gjørdi hetta lagið í 1977 til ein upp aftur storri klassikara enn tað longu var frammanundan. „I Shot The Sheriff“ eftir Bob Marley fekk somu viðgerð frá slowhand.

Seinnu helvt av sjevtíðirunum komu so lögini „Lay Down Sally“ og „Wonderful Tonight“ – báðir Clapton klassikkarar, ið bera boð um, at aftan fyri vælklædda mannin við tí sorgblíða eynabránum býr ein frálíkur komponistur.

Mest av øllum hevur

guitarleikarin Clapton tó tónan, ið definerar einhvønn stóran tónleikara. Hjá honum er ein tóni nóg nóg mikið. Heimsins mest (mis)brúkt skala, pentaton blues skalain, er grundarlagið undir øllum tíð. Clapton sigur við sínum Fender Stratocaster. Men hjá honum er talan aldrin um misbrúk. Hartil er kenslan ov ekta. Og tá slíkur meistari talar, er best eitt at siga onki. Lurta og lær!

Vísur vísu-rockur

Poul Krebs: Forbandede vidunderlige tøs

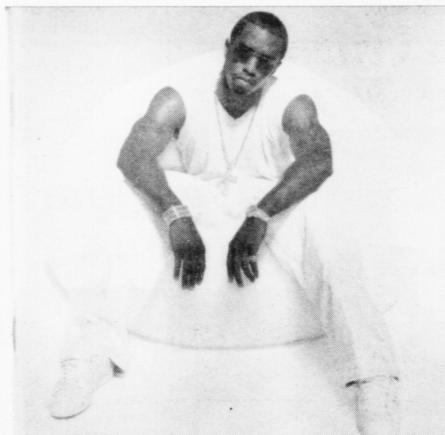
Danski vísu-rock sangarin Poul Krebs dronar avstað við nýggju floguni „Forbandede vidunderlige tøs“. Bob Dylan, Tom Petty og partvís Bruce Springsteen eiga lívið í hesum frálíka danska orðasmiðinum.

Logini fáa ikki rættiliga

meining fyrr enn orð vera sett á. Og tað dugir Krebs. „Du har sparet tiden op/ Hvem har bildt dig ind du sku' være tilskuer til livet“ syngur Krebs á fyrsta lagnum „Lykkejæger“, og so koyrir tað bara slag í slag. Tónleikurin fer aldrin út

um sínar grundleggjandi heimildir, ið eru at stuðla tekstinum. Tó verður eksperimenterað eitt sindur við ljóði á eitt nú lagnum „spilde min tid“.

Fyri teir føroyingar, ið halda út at hoyra upp á danskan sang, so er hetta ein frálík vísu-rock floga.

Leingi livi rapp

Forever. Onki minni kann gera tað, nú rapp milliön-ingurin Puff Daddy aftur tekur orðið á nýggjari flogu. Hann gera tað á 19 lögum. Amerikanska stórbýar ghettementanin er alræðandi og at sita og lurta eftir Puff Daddy meðan heimaerinn hjá grannanum jarmar í skýmingini her í Norður Atlanshavi kann

vera ikki sort av einum surrealistiskum upplivisi.

Rap hevur yvirlivað allan kritikk og livir sum ongantið áður í amerikansku ungdomsmentanini. Puff Daddy groovar, tá hann fýsir út síni illu herróp afturvið maskinriknu trummu-beatunum. Melodiskar kompositiúnir eru at kalla ongar, men at finnast

at hesum er líkasum at hava misskilt tað heila. Daddy prædikar og rappar um somu leið. „Fuck!“ og „motherfucker!“ eru dyggiliga brúkt verbum á Forever. Ríkdómur, bilar, gull-ur og konufólk er sjálv meiningin við lívinum. Hevði síðvenjuráðið fingið floguna til ummælis, var niðurstøðan helst púra greið. Never.

Men er tað ikki júst tað, rapp snýr seg um, nú tá kollveltandi hippi-rock-ararnir í 60- og 70'unum eru vörðin ein slipsaklodd maktelita á samfelagsins hægstu rók?

Rockur er vörðin konfortabul og vandaleysur. Hvat nyttar tað, at sjálvt fólkaskúlalærarin talar, tá næmingurin spælir riffið til „Smoke On the Water“. Rockur er niðurslitin provokation.

Leingi livi rapp!